

Smeh konj

Marko
Elsner Grošelj

*je žalost
žalost ki skeli in ubija
je tišina ptic
in obnemoglih pokrajin
je veter onemel v globokem lesku ulic*

VEŽE ne boš kričal prstenec v goro
ne boš zadrževal zelenega diha
in tudi bežal ne boš
med kraljičina ogledala
ne boš gledal nazaj v lunin ritem zvezd

doma ne boš spraševal prislonjene krste,
izmaknjeno odmiku
ne boš jokal zdrobljenih stekel ledonoscev
pod izvezenim prtom prisiljenega poljuba
ko bo delček tebe odšlo z njim

VIZIJA molčal boš leseno morje
 in se potil v veslih brega
 v pesti boš stiskal sajasto sonce
 v sebi boš ubijal svoj smeh

ledena barka se bo zasidrala na tvojem čelu

zakaj molčiš
povej da ti iz rok polzijo
zadnje otroške vode brezvetrja
zadnji oleandri v zlatu vež
zadnje meje izbrisljivega

NIHALA ko prestrežeš marmornati pogled
 na svojo belo posteljo
 v nočni ježi kužnih znamenj
 ko namočiš svojo gosto kri
 v postane mlakuže atomov
 ko se začne sneg tajati na ustih
 ko molk izgine in pridejo čebele srkat med
 v tvojo pozabljeno in temno izbo potovanja
 (v tvojo smrt z zvezd)
 ko odmeriš pesem

SMEH KONJ sprejel jih boš vase, nosilce krede
 o velike žare slanosti boš nosil v sebi
 vse od zgodnjega jutra, od prvega vonja

do zvezd osončij galaksij
jih boš spremljal do zadnjih besed

nikoli več ne bo na tvojem obrazu
zaprasketal smeh divjih konj
od ostre beline vržena kletev

*

*je na tej strani molk, sprašuješ
in tam tišina*

*mrtvi
osupli nad smrtjo*

DREVORED šel boš k sebi in drugim
nazadnje vedno sam
po drevoredu zgodnjih pelargonij
v skrivnostnem pozdravu
brezslisnih mirnih posedanj

ne boj se
ob prelivih
ne bodo strašile izgovorjene besede
prhutave ptice
ki skozi dežele časa
trosijo gosti prš prsti

tišina izmiritev

KRIKI saj ne vidiš otrok
stoletnega dneva pred seboj
v sebi razdejane noči

tvoj let je odmerjen,
zarezan je v stegnih
od prvega svita
ko si prebodel lubje mesa
in ti je po dlaneih pritekel
smolast vzklik
si pripet
z dolgimi marionetnimi vrvami
na pot in čas

noben krik ti ne pomaga
ne muslinasta reka
ki odteka iz tvojega telesa

daljna

OGLEDALA se gledaš v kaplji
 ki se po lastni sledi spusti z lista
 in zaprede ceste

v vsakem ogledalu se gledaš
 gledaš razpuščena drevesa
 družinske slike orumenele gledaš
 svojo lastno senco gledaš
 ki izginja zamolklo izpraznjena

molčiš
 niti čas
 ne trzne na tvojem obrazu
 samo blisk presahne

*

OTROK
 IZ TIŠINE

*saj še hoče biti
 hoče biti smeš*

otrok

morda boš prav zdaj uzrl skrajni rob ravnin
 komaj vidne obrise ptic
 komaj slišne šume šepeta

trepetavo vstajanje
 komaj nekaj svetlobe

morda boš sam ptica
 iskalec dneva

*

morda boš resnično postal reka
 ki si jo užil tesnobno objemal
 ki si v njej spočel svoje rojstvo
 in končal svojo smrt

(prav tako kot si mi pripovedoval)

morda boš v visoko morje ujet
v tlesketajoče kaplje
v mokrotne bregove
objet

morda boš s svojimi lačnimi očmi
spremljal zadnjo godbo trav
otrok iz tišine

morda boš iz jutranjih vrtov
nošen zgodnji veter
zapisa rodov

-*

morda boš odkril belino prostora
večni smisel neba
prsti v dlaneh

morda te tvoje vlažne oči
pravim: morda
pravim: belina

objamejo belino polj
in kepe molka prepodijo
v temne kote